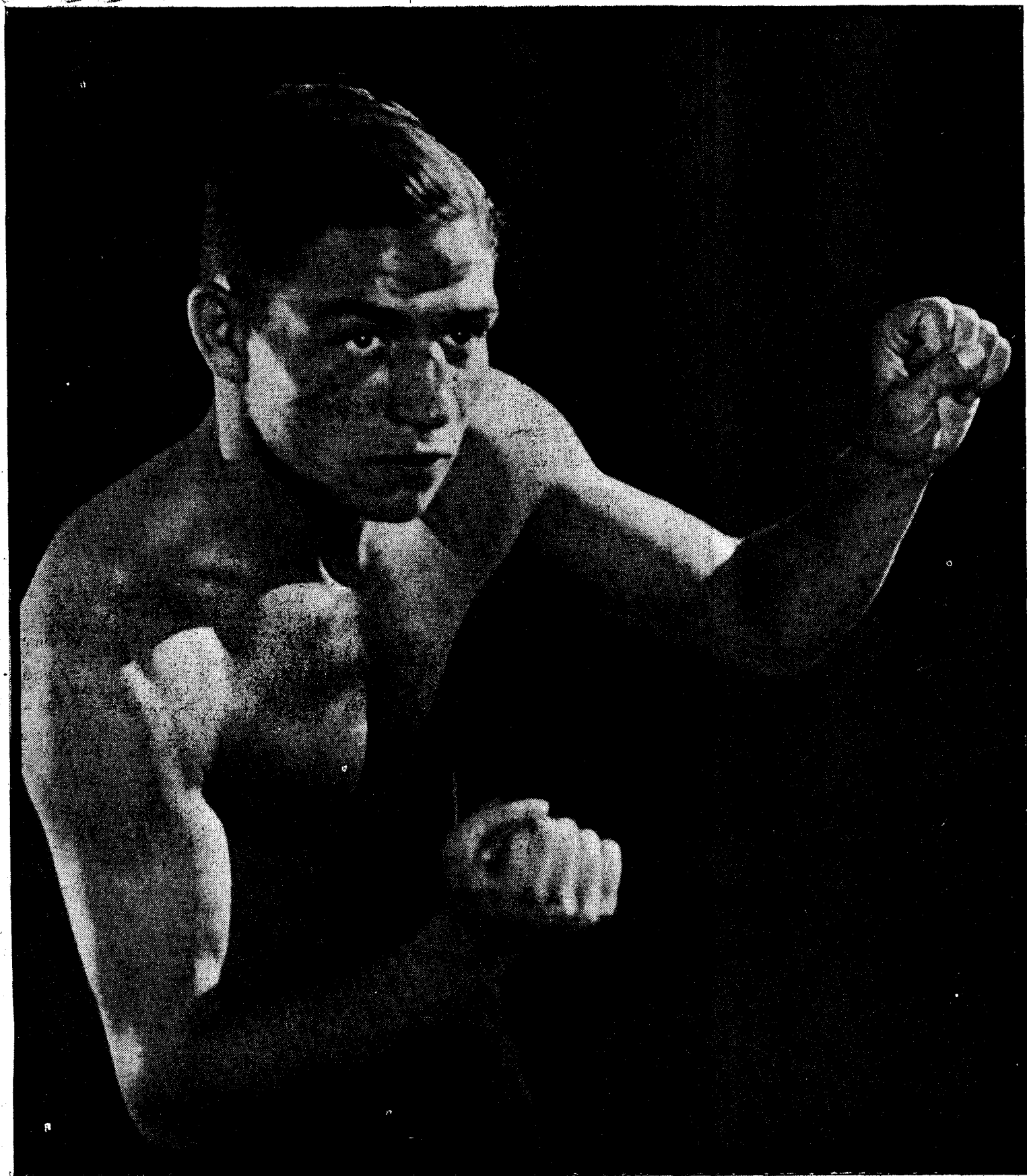

L'ESPORT CATALÀ

N.º 26

JOSEP GIRONÉS

Campió de Catalunya del pes ploma que ha de boxar aquesta temporada contra Ruiz i contra Young Ciclone

30 cèntims

BRIC-A-BRAC

El divertit traspàs de Charles Buchan

Parlàvem la setmana passada de l'afer Charles Buchan, el famós avant centre, el traspàs del qual dels rengles del "Sunderland" als del "Wolverhampton" era motiu de tants i oposats comentaris a Anglaterra. Pot dir-se que és el tema obligat entre els aficionats britànics, i a part els "calembours" a què es presta l'original aventura, entre els simples espectadors, sembla que l'afer serà abordat molt prompte en les a'tes esferes directrius del futbol professional britànic.

Des d'ara es busca la forma d'evitar la repetició de semblants oferiments, els quals, de repetir-se, comprometrien de debò la unitat de's equips i la regularitat de les permutes. Per bé que oficialment l'afer no ha estat tractat encara, hi ha el propòsit d'evitar per a l'esdevenidor que en els contractes puguin mantenir-se les primes extra per gols marcats o altres performances especials.

L'era dels "golden goals" (els gols d'or) haurà, doncs, estat de curta durada, com, altrament, ho resulten sempre les coses divertides...

Mentrestant, la "guigne" de l'"Arsenal" no cessa amb tot i el seu famós avant-centre, adquirint en tan mala hora: dels sis partits que porta jugats, només ha obtingut set punts, mentre que el "Sunderland" ha guanyat els seus quatre partits de la Lliga, amb tot i haver-se després de Charles Buchan...

La tercera "Cup"

Han començat els partits de la famosa competició britànica, que en els seus finals pren proporcions tan extraordinàries. És el 51 any que es juga la famosa "Copa d'Anglaterra". El primer trofeu que es posà en disputa no costà més que vuit lliures esterlines (275 pesetes al canvi d'avui), i encara pogué comprar-se gràcies a una subscripció oberta pels clubs. En principi, la "Cup" fou ideada perquè se la quedés el Club que n'hagués resultat guanyador tres vegades seguides. Aquest mèrit correspongué als "Wanderers", en 1873, els quals, però, tornaren el trofeu als organitzadors perquè establissin una challenge a perpetuitat.

El gest esportiu va ésser renovat pel "Blackburn Rovers", en 1884-85-86, deixant també la "Cup" perquè continués disputant-se.

L'any 1895 es produí una petita tragèdia. "Aston Villa", guanyador, havia exposat el trofeu en un aparador d'un establiment particular. Els lladrejots hi entraren de nit i entre altres objectes de valor s'emportaren la copa, la qual no va pas ésser trobada.

La Federació cedí una nova copa i el torneig continuà fins a l'any 1911, en la qual data, per decisió de l'Assemblea general de la F. A., el trofeu fou cedí a Lord Kinnaird, en agraïment als serveis prestats durant els vint-i-un anys que durà la seva presidència.

Finalment, la tercera Copa és la que encara hom disputa avui. Al sòcol del trofeu hi són gravats els noms de tots els clubs que n'han estat detentors. El nom d'un club gravat a la Copa constitueix un honor sense parió.

Limitant les tournées

D'uns anys ençà els cercles anglesos han pres l'habitud de fer, després de la temporada oficial, algunes excursions més o menys llargues pel Continent.

Però cal convenir que els resultats no són pas massa favorables per a ells, i el resultat no ha estat altre que la disminució del prestigi i de la fama del joc dels britànics.

En conseqüència, les federacions angleses han decidit de sotmetre, d'ara endavant, les dites tournées a un control minuciós, car jutgen que després d'una temporada oficial prou forta i que

CATALANS: Subscribiu-vos a la Història de Catalunya

Surt un quadern cada 15 dies. Preu del quadern 50 cèntims. Comté més de 100 gravats i els fets més cabdals hi són cantats en poesies històriques dels millors Poetes renaixentistes.

En	que viu a	carrer
n.º	pis	se subscriu a l'Història de Catalunya, des del
		quadern.
	de	de 1925
	(signatura)	

Sr. Adm. d'Editorial Argent. Aribau, 31, Barcelona

dura a voltes vuit mesos, l'organització d'aquests viatges és en detriment de la forma del jugador.

Car, amb tot i menysprear una mica llurs adversaris del Continent, l'anglès no per això n'estima menys la seva admiració...

El progrés del futbol en cirquanta anys

John M. Kenna, president de la Lliga d'Anglaterra, publicà darrerament en un periòdic britànic un interessant article on feia la història del futbol, d'ençà dels primers partits que, fa prop de cinquanta anys, tingueren lloc a Londres davant d'alguns rars espectadors, fins als nostres dies.

"Es un treball d'envergadura—diu l'articulista— el de passar revista de la història del futbol del seu esclat fins a avui. No és més que quan es procedeix a aquest treball hom es dona compte dels seus progressos, veritablement enormes.

Seria impossible de definir exactament el que foren aquests progressos, els quals, en tan poc de temps, asseguraren al futbol la seva boga mundial a tal punt, que vint-i-tres nacions diferents es disputen el torneig olímpic.

Els vencedors vingueren de l'Uruguai llunyà. Equips anglesos viatgen pel Canadà, l'Àfrica del Sud, Austràlia; Xina tramet un equip a les seves antípodes i a Espanya hom comença a preguntar-se si les curses de braus són encara dignes d'interès.

Car un dels principals caràcters de l'evolució del futbol és aquest: la ràpida propagació del joc, el qual, no obstant, ha conservat a Anglaterra una popularitat no igualada.

No fa més de cinquanta anys, de tot això! L'any 1871, quan la Copa de la F. A. fou creada, hi havia dotze participants i uns 200 espectadors a cada partit. La cinquantena final ve d'ésser disputada: en 1923 hi havien a Wembley 126.000 espectadors. Enguany s'han aproximat als 150.000 i a les portes de l'estadi se'n quedaren alguns altres milers.

La història de la Lliga presenta el mateix caràcter. Quan va ésser fundada, l'any 1888, reunia dotze cercles. Actualment compta amb quatre sèries de vint-i-dos clubs cada una.

El futbol exerceix una atracció màgica. S'ha enparat del nostre país i de la guerra ençà ha fet encara més progressos. Fou el joc favorit dels soldats durant la guerra i des de l'adveniment de la pau aquesta afició no ha cessat d'anar en augment i en proporcions formidables.

La guerra, naturalment, ha causat la pèrdua de diversos jugadors de classe, difícils de reemplaçar. La gran extensió de la Lliga ha fet igualment disminuir el nivell del joc. Hi ha avui vuit

tanta vuit clubs afiliats a la Lliga, contra seixanta que n'hi havia l'any 1914. I des dels sis anys que hi ha la pau, no hem pas retrobat la qualitat de joc d'abans-guerra. El jove jugador d'avui està massa decantat a creure que és un brillant element perquè porta els colors d'un gran Club...

Tennis Colonial

per FIVALLER

El tennis que juguen els de la "veraniega" en es pob'es de mar i muntanya sembla no inquietar a ningú.

Confesso que jo vaig poc a poquet interessant-m'hi i sense adonar-me'n n'he tret un rosari de petites observacions.

"El servei": Abans que preocupar-se de tornar les bales que li són trameses, l'estiuejant que agafa la raqueta per primera vegada adopta un servei "que faci efecte". No hi fa res que la major part de les vegades la pilota vagi fora del pati: la qüestió és la pose. He tingut ocasió de veure per aquests mons de Déu el servei "acordeó", el servei "molí de vent", el servei "atlètic", el servei "granota"... La imaginació que hom esmerça en el servei esgarrija. És un detall característic del tennis "colonial".

El revés: El revés és el cop que més mareja els pacífics estiuejants. Els uns el preparen imitant l'estil d'un admirat jugador nostre. Troben que fa "bien" i no hi planyen filigranes. D'altres, més pràctics, executen el revés com si juguessin a pala. Finalment, els que volen guanyar de totes passades, quan la bala els va cap a la seva esquerra, fan dues passes enllà i la tornen de dreta tranquil·lament.

El lob: Les nenes de la colònia en són fervents admiradores.

Els partits femenins són variacions sobre el tema esmentat. El públic s'hi engresca. Com més alta va la pilota, millor. El que captiva més el gros públic és el joc tou. Que el "punt" sigui ben llarg. Heus ací el secret de l'èxit. "Qué tant... y cómo dura...", diu el públic embadalit. El de la trona, que per la seva dissort sap el que és tennis, somriu, i mentre la bala es gronxa pel cel blau, hi caragola una cigarreta beatíficament.

El campió local: Us serà fàcil descobrir tot seguit el campió en un concurs "colonial". Cal només cercar la noia més formosa de les inscrites en la prova de parelles mixtes. El seu "partner" serà forçosament l'as de la "veraniega".

Un martiri per als "bibots" del balneari: Per donar un xic de to als concursos estiuejants hom fa gestions per tal d'assegurar-se un lot de raquetes ciutadanes.

Des del dia que aquestes fan la seva entrada al poble, les damiselles no poden amagar una admirativa curiositat que no s'estronca fins després dels partits finals, que tenen el poder d'esvaïr jugadors, il·lusions i fins idil·lis.

Això fa que els "figurins" del balneari mafeixin el tennis, que els posa vuit dies seguits al marge de la "paveria donjuanesca".

E's premis del concurs: Seguint la norma establerta a tots els concursos, tant ciutadans com "colonials", els premis no s'exposen fins al darrer dia del concurs.

Això permet... el que sempre ha permès. És un mal que no té cura, i, després de tot, és tan dolç accontentar un amic... Per nosaltres, "puede el baile continuar".

Però, això sí, amb un dia d'exposar els premis n'hi ha prou perquè l'instint inquisidor deixi la seva empremta en els objectes que han d'ésser ofrenats als guanyadors.

La copa en surt tota abonyegada. Cap rellotge va a l'hora. Amb les raquetes ja hi han jugat uns partits de "saco" els organitzadors. Una Venus de Milo, pobreta, s'ha quedat sense nas a força de mutilacions..., però hom ha fet molta broma, que és el que es tracta de demostrar.

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I Barcelona, 29 de Setembre de 1925 N.º 26

Preus de subscripció:

BARCELONA

Pesseïes 3.50 al trimestre

CATALUNYA

Pesseïes 3.75 al trimestre

Número solt: 30 cèntims

La crisi de l'Atletisme

L'Atletisme està en crisi. L'esport per excel·lència, creador d'energia i de bellesa, amb prou feines si ha vist durant la temporada que ara fineix unes quantes manifestacions acceptables. I el més trist és, sens dubte, que un esport que tot feia esperar com definitivament arrelat a la nostra terra, experimenti en ple període d'adaptació un defalliment tan marcat.

Preguntem a la major part dels amants de l'Atletisme les causes d'aquesta crisi, i és segur que us respondran que rau en principalment en la manca de mitjans per realitzar competicions i concursos. Nosaltres no negarem que la part espectacular que comporta l'esport contribueixi eficaçment a la seva difusió, però ens guardarem prou d'afirmar que aquest sigui l'únic mitjà d'aconseguir el fi esmentat.

L'Atletisme, el mateix que els altres esports que es practiquen a Catalunya, es ressent del desviament de la idea esportiva que ja fa tant de temps que patim. Si tots els abnegats i fervents propagadors de l'Atletisme se sentissin posseïts, més que de les satisfaccions que els proporciona la part externa d'aquest bell esport, d'un fermíssim esperit proselitista que els portés a trucar a totes les portes per conquerir adeptes, si sabessin resignar-se dignament amb la possessió de mitjans modestos (car no es concep que la pràctica dels esports hagi d'anar aparellada amb la mobilització de grans quantitats de diners) potser els progressos de l'Atletisme serien avui més grans que els que ben sovint tenim el sentiment de registrar.

L'esport per l'esport ja s'ha dit innombrables vegades que no ens portaria a res que no fos un desenfrenat desig d'exhibicionisme o de professionalisme, que fet i fet són dos conceptes que es complementen. En canvi, l'esport creador de força, d'energia i de bellesa, l'esport exercici capaç de desenrotllar la tenacitat, la resistència i el coratge, qualitats que formen intrínsecament part de la nostra existència i que ens són necessàries d'adquirir per defensar-nos en el viure, és l'ideal a perseguir i a propagar per tots els mitjans incansablement.

Tant com de l'ajut econòmic, del qual manca evidentment l'Atletisme, és de la difusió i acceptació d'aquestes i altres sanes doctrines esportives que depèn l'engrandiment dels esports atlètics, el definitiu triomf dels quals necessitarà encara en els seus propagadors llargues anyades d'aquostolat que és necessari intensificar en terres de Catalunya, per tal que no resti un sol poble on les generacions presents deixin d'inscriure amb el coneixement llenguatge del temps i de les distàncies les xifres que les generacions vinents hauran de millorar. Treballem perquè cada poble de Catalunya inscriui un cop a l'any en un llibre d'or les gestes dels seus joves atletes i en aconseguir-ho hauran sembrat una llavor que el temps s'encarregarà de fer fructificar.

REMARQUES

L'home ociós és com l'aigua morta: és corromp.

Latena.

* * *

De paraula i per escrit, aquest periòdic i els seus redactors ens hem vist innombrables vegades insistentment qüestionats amb aquesta pregunta: "Qui és En Fivaller?"

Sempre hem contestat sincerament que no ho sabem i que no ens veiem amb cor de saber-ho. Tots els paranyos posats a aquest fi han fracassat. Només per eliminació seria possible potser de saber-ho, perquè ens consta que tal ni tal altre ni el de més enllà no són En Fivaller.

Per què publiquem les seves cròniques, doncs? Perquè creiem que estan bé, única condició que han de tenir els originals perquè siguin publicats.

Ta' vegada, fet i fet, el rigorós anonimats en què roman el nostre misteriós col·laborador, tan desinteressat que ni cobra ni té carnet, és la millor posició per estalviar-se qüestions personals amb algunes personalitats esportives de susceptibilitat molt viva, per evitar els efectes de la qual fem constar que el redactor de la secció de tennis és D. Sánchez, que, com tothom, quant a saber qui és En Fivaller, està tan a les capses com qualsevol altre.

* * *

Fillejant el llibre de Sir Sidney Lee sobre Eduard VII hem trobat una anècdota que val la pena de publicar, a menys per les comparacions que pot suggerir.

Un dia Eduard VII rebé una luxosa limousine, present d'un fabricant d'automòbils. En principi, el rei d'Anglaterra no era amic de rebre regals dels particulars no legitimats per cap raó oficial.

Cercà una fórmula per tornar el cotxe que no ferís la susceptibilitat de l'industrial i li féu transmetre aquesta lletra:

"El rei ha tingut un pler vivíssim examinant aquesta pura meravella que és el cotxe construït per vós. No gens menys, us la torna amb recança, puix el present ha arribat un xic tard: la llista de distincions honorífiques d'aquest any ja està closa definitivament."

* * *

Tots els aficionats al fútbol —i són molts— llegiren en "El Mundo" de diumenge els pronòstics que feia En Torrents sobre el match Austria-Espanya.

Però hi havia un punt que feia rodar el cap de molts, per als quals allò dels "imponderables" no quedava gaire clar. "Qui deuen ésser aquests?", sentírem preguntar a més d'un.

En fi, que Austria ha estat vençuda, malgrat dels pessimismes.

Deia "El Mundo": "Que els imponderables vulguin parlar a favor nostre, i el match de Viena pot encara registrar una nova victòria espanyola."

I molts ara es fan creus que, tenint tanta influència els imponderables, ells no els coneixuin ni sapiguen qui són.

* * *

La premsa estrangera remarca aquests dies l'existència d'uns nous paràsits del fútbol.

Es tracta d'uns individus que, col·locats darrera la porta, ofereixen als porters determinades quantitats de diners perquè deixin entrar a la xarxa una o dues pilotes.

Fetes diverses investigacions s'ha esbrinat que, contràriament al que hom creia al començament, els tals individus no són pas delegats dels clubs contraris als dels porters als quals pretenen corrompre, sinó que es tracta senzillament d'una estratagema d'alguns "book-makers", o sigui dels que es dediquen a proporcionar travesses als espectadors, per tal de forçar el resultat dels partits amb mires a llur negoci.

* * *

El nou alcalde de Nova York serà segurament el senyor James J. Walker, molt estimat dels esportius americans perquè, anys enrera, quan era senador, obtingué, després de molts esforços, la

reautorització dels matches de boxa en l'Estat de Nova York.

El que deia una personatge pupí: "De qualsevol cosa en fan alcaldes, a Amèrica".

* * *

A Xicago un motorista comparegué davant del jutge acusat d'excés de velocitat.

—Reconegueu que anàveu massa de pressa —féu el magistrat.

—Efectivament, ho reconec.

—Aleshores deu dòlars de multa. Teniu quelcom a dir sobre aquesta sanció?

—Sí, i és que no porto al damunt més de vuit dòlars.

—Vuit dòlars? Està bé. Vuit dòlars de penyora.

—Encara hi ha una altra cosa. La meua muller m'ha fet uns encàrrecs de provisions que em costaran uns dos dòlars.

—Dos dòlars? Està bé. Sis dòlars de penyora. Ara que si teniu algun altre motiu de disminució a fer valer us previnc que afegiré dos dies de presó per cada dòlar rebaixat de la penyora.

El motorista es va declarar satisfet!

El debut a Barcelona del boxador argentí Natalio Pera està esdevenint pràcticament un impossible. De primer Pera havia de boxar contra en Virgí i Calvo, però, no recordem per què, el match no pogué fer-se. Després hom li designà com adversari en Josep Marco, però aquest es lesionà una mà boxant a València vuit dies abans de l'encontre i no pogué fer honor al seu compromís. A continuació els organitzadors es posaren d'acord amb el negre americà Jack Taylor per tal que Pera no manqués d'adversari. Però el cas és que Taylor s'hagué encara de desdir del seu compromís per causes ben justes i que ara no és del cas exposar.

El cert és que Natali Pera no debuta. Nosaltres gairebé ens atrevim a proposar als organitzadors que si no hi ha manera de trobar-li un adversari que no desisteixin de fer-lo debutar. Podrien fer-lo boxar contra la seva ombra. Al cap i a la fi el "sadow boxing" no deixa de tenir els seus atractius. Més a més, l'ombra és un adversari inmancable.

* * *

El senyor Mateos ha dimitit el seu càrrec de seleccionador "nacional" en vista dels atacs que li ha adreçat un col·lega de Bilbao. Els atacs són injustos, i el senyor Mateos ho reconeix com la majoria dels futbolistes i premsa.

No ho entenem...

* * *

El record dels knock-outs o detenta segurament València amb l'encontre Alós-Marcote, on, segons explicava "El Mundo" de dimecres, Marcote va restar k. o. cinc vegades: una en el primer round, una altra en el segon i tres en el tercer.

En vista d'això e's segons del madrileny llençaren l'esponja, però el director de combat, "fent-li un favor", sempre segons "El Mundo", el declarà vençut per inferioritat manifesta.

Es veu que a València, a menys que el matí, no donen a cap boxador vençut per fora de combat.

* * *

El seleccionador de l'equip Espanya, En Ricard Cabot, abans de marxar a Bilbao va deixar una lletra escrita adreçada als seus companys del Comitè Federatiu; en ella es plantejava el dilema "o ells o jo". La carta ignorem per quins motius no arribà al ple, i el senyor Cabot tornà de Bilbao, per tornar-se'n al cap de poques hores cap a Austria. En aquest curt espai de temps el president tingué ocasió de tornar a fer per tres vegades la seva carta; ara, però, sembla que va de debò i que avui o demà l'afar prendrà estat oficial. En Cabot planteja novament la qüestió: "o el's o jo". Ells són En Rosend Pich i els germans Rosell. Ja riurem.

* * *

Se'ns assegura formalment que vista l'actitud en què s'han col·locat alguns pseudo-esportius que han optat per portar directament totes les queixes (?) a l'edifici del Pla de Palau, els periòdics esportius han decidit d'ara endavant tenir un reporter exclusiu per a informació del Govern civil.

Els que vulguin optar per a aquesta plaça hauran de demostrar una major vivesa que si es trac-

tés d'esbrinar les coses, cosetes i cosasses que passen periòdicament en el si de la Federació de Fútbol.

* * *

Hi ha gent que té la mania de les xifres. Tothom recorda la fallera que hi hagué a primers de mes amb l'11 i el 13. Però no vingué res.

En canvi a aquestes hores estan tots esperançats amb el 12 d'octubre...

12 d'octubre...? Sí, senyors; festa de la Nostra Dona del Pilar; fires de Saragossa; un aragonès (influïent en la situació) que està entestat que per fires vagi el club blau-grana a jugar a la capital aragonesa. Festa de germanor patriòtica; reconciliació, etc., etc.

Es tot un programa en perspectiva.

* * *

El nostre distingit amic Layret inaugura al carrer del Carme, 36, una sucursal dels seus acreditats establiments, que tan coneguts i afavorits són pels nostres esportsmen.

Les característiques generals de l'Esport

pel Baró Pierre de Coubertin

En deixar recentment la presidència del Comitè Olímpic Internacional Pierre de Coubertin, el venerable restaurador dels Jocs Olímpics que durant vint-i-cinc anys ha estat l'animador d'aquesta mena d'Internacionals de l'Esport, manifestà en un discurs que parcialment o totalment ha estat reproduït per tota la Premsa del món sencer, que anava a dedicar d'ara en endavant totes les seves activitats a la reeixida d'una pedagogia "productora d'activitat mental i de calma crítica" car, afegia, "l'esdevenidor de la civilització depèn de l'orientació educativa que ha de dibuixar-se".

En els diversos Congressos olímpics celebrats des de 1905 a Brussel·les, París, Lausana, etc., en nombrosos assaigs apareguts a la "Revue Olympique" i en nombre d'obres publicades per diverses autoritats en la matèria, ensems que en el llibre "Pedagogia Esportiva" del mateix Pierre de Coubertin, han estat fixades les bases d'aquesta moderna ciència. Considerem, doncs, avui, interessant per als nostres lectors reproduir del llibre esmentat diversos fragments que

constitueixen el que podríem anomenar les característiques generals de l'Esport:

"L'esport és el culte voluntari i habitual de l'exercici muscular intensiu recalcat sobre el desig de progrés i podent arribar fins al risc.

D'on resulten cinc nocions: iniciativa, perseverança, recerca de perfeccionament i menyspreu del perill.

Aquestes cinc nocions són essencials i fonamentals i d'elles en resulten cinc conseqüències:

1.ª *L'esport no és natural a l'home.* Està en contradicció formal amb la llei animal del "mínim esforç". No basta, doncs, proporcionar-li facilitats materials perquè es desenrotlli i es mantingui; li són necessaris incitants basats en la passió i en el càlcul.

2.ª *El caràcter esportiu és susceptible de superposar-se a tot exercici muscular, ensems que manca-li.* Hom practica tal exercici d'una fàisó esportiva i tal altre d'una fàisó no esportiva. No hi ha, doncs, manera de distingir entre els exercicis denominats esports i altres als quals aquest qualificatiu els és rebutjat. D'on es dedueix que la tècnica esportiva abraça tot el camp de l'exercici físic esportivament practicat, ja es tracti de gimnàstica, d'esgrima, d'equitació, de fútbol, etc.

3.ª *L'esport, apellant al propi control, a la sang freda, a l'observació...* recull tant de la psicologia com de la fisiologia i pot reaccionar sobre l'enteniment, el caràcter i la consciència. És, doncs, un agent de perfeccionament moral i social.

La pràctica d'un esport comporta tres fases successives. Tot esport necessita, efectivament, una gimnàstica determinada que adapti el cos als moviments necessaris i creï el costum muscular indispensable. La preparació gímnica no pot ésser igual per a tots, car cada individu presenta una figura mecànica diferent. Cal, doncs, relacionar l'exercici gímnic amb les particularitats mecàniques de cadascú. Passat aquest primer període l'esport devé una ciència. Finalment l'esport pot devenir un art, segons el grau de perfeccionament a què pugui arribar el que el practica.

Els coneixements esportius no tenen altra font que l'experiència personal. L'observació més minuciosa sobre un altre no té valor si no és conduïda per algú personalment experimentat. En esport l'empirisme juga i jugarà sempre un paper essencial. La teoria és-carrila molt de pressa lliurada a ella mateixa. El principal motiu d'això rau en què el teòric, fixant-se en la fisiologia, dicta lleis massa generals i rígides que vénen a contradir l'individualisme psíquic de cadascú. El paper del psiquisme en l'esportiu és immens, però el no esportiu no se n'adona.

El grau superior no està pas en general a l'abast dels qui voldrien atènyer-lo i és molt rar que la voluntat, per si sola, sigui suficient. El temperament i l'herència juguen un gran paper. Des del punt de vista del temperament els esportius poden dividir-se en dues categories: els que són aptes per treballar pacientment el moviment que volen perfeccionar i els que l'aspiració apassionada vers les sensacions de rapidesa, de distància, de força i de resistència domina llur personalitat. Quant a l'atavisme esportiu, és cosa encara poc coneguda, però sembla que diverses generacions successives, practicant el mateix esport, determinarien una dosi apreciable de facilitat atàvica, transmissible en els descendents més per una més petita despesa d'energia que no pas per una habilitat espontània per executar els moviments necessaris."

ATLETISME

És necessari un esforç comú per a reanimar l'atletisme

Es indubtable que la inactivitat experimentada enguany en Clubs i Federació han col·locat el nostre atletisme en un estat de complet deixondiment, fins a l'extrem de poder dir que en aquest sentit hem retrocedit en una temporada tot el caminat en quatre, i que ara per tots els mitjans cal recuperar, per tal de poder prendre la revenja de Berazubi, l'any que ve, a Madrid.

Encara que pràcticament no l'hem començada, a Catalunya, la temporada atlètica s'està acabant; i mentre llegim els resums magnífics que arreu comenten satisfactoriament, nosaltres hem de parlar-ne amb to jeremiàtic.

Ara s'acosta l'època del cross-country i això vol dir que els sprinters, llançadors i saltadors es preparen a fer vuit mesos de vacances forçoses, sense comptar que la majoria desaren les pantufles ja fa dos mesos.

GRACIA - SABADELL

Un atac gracienc ben deturat per Casanovas

Sense cap interval per a reposar de la temporada de pista (?), en la qual la majoria han corregut infinitat de curses sobre circuits difícils, amb els seus corresponents entrenaments; sense la més petita preparació física dels òrgans i segurament sense proves d'entrenament oficials sobre distàncies progressives i recorreguts de característiques variades, els nostres homes de fons entren en plena temporada de cross-country.

El cross i les curses de circuit són, per als nostres directius, una prova de tot l'any, malgrat que posades a la pràctica durant els mesos de juliol i d'agost siguin en extrem perjudicials, es limiten a acomplir l'estatut i gràcies. Així s'explica la desfeita de Tolosa i de cinquanta més que en vinguessin.

Resoltament no podem creure que els Clubs es decideixin a continuar per aquest camí equivocat. El C. D. Espanyol, el Barcelona, el Gimnàstic de Terragona, la Unió E. de Sans, el C. D. Europa, el Badalona, A. O. de Badalona, Reus Deportiu, tots aquests cercles compten amb un conjunt atlètic, especialistes la majoria de velocitat, llançaments i salts, i és d'esperar que reconeguda la importància de continuar les pràctiques atlètiques durant l'hivern, tenint en compte les magnífiques condicions climatològiques del nostre país, ben capacitats que el ressorgiment atlètic depèn sobretot de l'activitat per ells desplegada, i que, per tant, cal una actuació valenta i decisiva, tot això canviarà ràpidament.

A París, dos anys enrera, amb molts sacrificis, i només a base de grans reunions amb participació d'"asos" estrangers, s'aconseguia portar gent a les reunions atlètiques; l'any passat, una felicitat iniciativa de Francesc Quilgors va resoldre la crisi, i enguany les reunions més insignificants s'han celebrat davant forces milers d'espectadors.

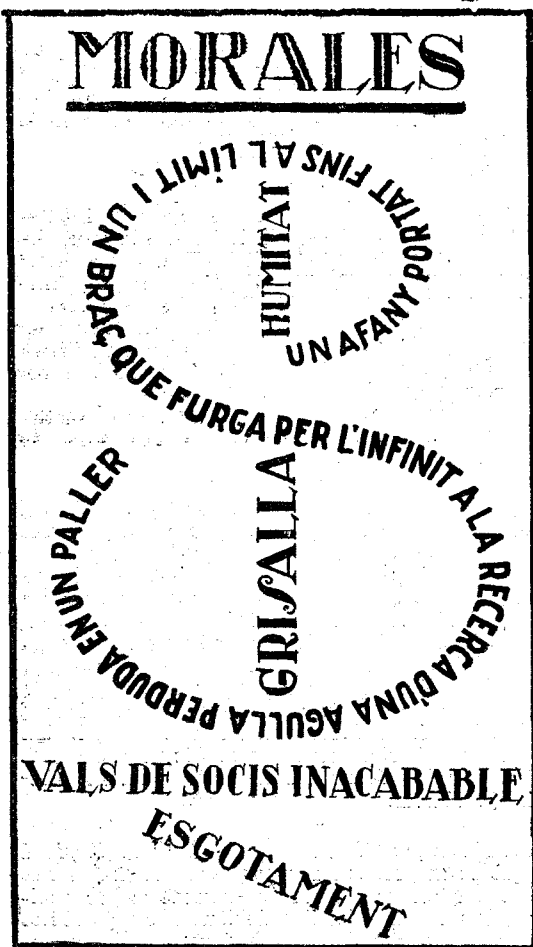
La fórmula és senzilla. La Société Generale, U. A. I., Metro i Olympique, han emprès les organitzacions conjuntament, fent caixa comunal per a les despeses d'organització i repartiment de guanys, amb el ben entès que cada una de les quatre reunions atlètiques celebrades ha portat el nom d'una de les quatre entitats.

Aquest sistema ha permès la celebració de quatre magnífiques reunions internacionals, que sense aquesta "entente" no s'haurien pas celebrat, ja que cap Club estava disposat a perdre diners, com succeï ara fa dos anys.

Altrament, com que els programes han estat ben escollits, les organitzacions perfectes i seguides, ja que encara s'han organitzat les reunions clàssiques com el premi Blanchet, el Dezaus, el Roosevelt i els Campionats de París, França i matches internacionals, l'activitat ha estat gran i el públic s'ha interessat enormement.

Aquí no pretenem res de tot això; en dir que la "entente" és necessària, ja que no tenim reunions atlètiques clàssiques, ni concursos internacionals, i encara gràcies que es facin els Campionats, però entenem que una aliança entre les seccions atlètiques del Barcelona, Espanyol, Europa i Sans; per exemple, podria ésser molt profitosa; podrien fer-se qua-

CAL LÍGRAMA

per Fivaller

tre reunions, una amb el nom de cada entitat i al seu camp, o decidir entre totes quatre a subvencionar el lloguer d'un petit terreny habilitat exclusivament per a les pràctiques atlètiques.

Tot això, que sembla cosa impossible, només és qüestió que els Clubs vulguin fer-ho, deixant a part particularitats ridícules i mirant únicament pel desenrotllament de l'atletisme que actualment s'està morint per inèrcia.

Què en treuen els Clubs de fútbol abans esmentats de tenir un equip atlètic, si no el veuen actuar més que rarament?

El que hem dit no és més que un esbós, ja que mitjans per fer organitzacions n'hi ha més encara, i segur que rendirien guanys als organitzadors.

Tenim, a Barcelona, el Palau de Belles Arts i el del Parc, on podrien organitzar-se reunions atlètiques nocturnes, combinant-les amb combats de boxa amateur i concursos de gimnàstica, a càrrec de la Secció del Centre de Dependents, Societat Gimnàstica Alemana, Ateneu Obrer de Badalona, Club Gimnàstic de Tarragona, etc., concursos de basket-ball, etc., etc.

L'autorització de l'Ajuntament no és de creure que fos difícil, perquè ultra d'ésser vetllades culturals, no implicaria cap desperfecte.

En escriure això bé prou sabem que no obtindrem res de profitós; al contrari, alguns de primer moment es preguntaran si és que somiem deserts, però després de pensar-hi una mica, acabaran per donar-nos la raó. Els Clubs i la Federació tenen la paraula.

I dels estudiants, què pensa fer-ne la Federació?

El mateix que fins ara? Deixar-los abandonats?

No som gens optimistes en aquest sentit i creiem que l'esport escolar no pot romandre gaire més temps en aquesta forma. Decididament la creació de la Federació Inter-escolar d'Atletisme, com la de Natació, la de Fútbol, etc., etc., a l'estil de les de Nord-Amèrica, és una cosa que s'imposa per al millorament de l'esport atlètic català.

Dirigits per persones competents i de categoria, com fàcilment podrien trobar-se tractant-se d'esport escolar, l'únic mitjà de treure'n tot el profit possible és donant-li vida pròpia.

I sort que entenen-ho així són moltes les persones que ja se n'ocupen; tot serà que surtin bé de l'empresa.

Ací la importància de l'esport escolar encara no ha estat reconeguda, contràriament de l'estranger, on s'hi dona més importància perquè hom està convençut que és la mina de les revelacions.

El que potser passarà que quant ens en adornarem "ja l'ase serà mort de rialles".

Déu no ho vulgui!

Lluís Meléndez

Els reglaments fan llei

La Federació Catalana d'Atletisme acaba de fer publicar una nota en la qual assabenta els Clubs i Cercles adherits que tinguin en projecte l'organització d'alguna prova, que tenen temps de posar-ho al seu coneixement durant uns dies fixats, després d'aquest període la Federació completarà el calendari de la temporada de "cross", i no autoritzarà cap més organització.

Tanmateix, aquest radicalisme tant sever es fa comprensible, tractant-se d'una Federació que tant necessita de les organitzacions dels seus associats, és un fet que ens crida poderosament l'atenció. Per aquest motiu volent esbrinar fins a quin punt era aquest acord reglamentari decidirem consultar els reglaments generals.

En efecte, en el capítol vuitè, article 66, llegirem el que segueix:

"Les Societats estaran obligades a notificar amb trenta dies d'anticipació, com a mínimum, el seu propòsit d'organitzar tota mena de proves i a presentar els respectius reglaments o condicions especials, per duplicat i degudament autoritzats, per a la seva aprovació."

Després d'això queda demostrat d'una manera ben palesa que l'acord de la Federació és antireglamentari, i, per tant, els Clubs poden organitzar tantes proves com vulguin, limitant-se únicament a complir l'esmentat article 66 dels Reglaments generals.

Nosaltres, que som amants fervents de tot el que significa ordre i organització, trobem molt encertat que la Federació avui porti a cap el que tantes vegades hem assenyalat com una necessitat, ja que confeccionar el programa de proves per a la temporada és una cosa útilíssima per als atletes, tota vegada que així poden guiar millor llur entrenament; però d'això

al que ha fet públic la Federació hi ha un tros molt llarg.

Sortosament els reglaments són una autoritat difícil d'esquivar, i ço que en ells s'esmenta constitueix una llei invulnerable.

El Primer match Portugal-Espanya

Les dificultats que presenta la formació de l'equip peninsular

El primer entrecontre entre Portugal-Espanya ha estat assenyalat per al inent dia 25 d'octubre, a l'Estadi Metropolità de Madrid, i segons sembla han sorgit importants dificultats per fer la selecció peninsular, que podria molt bé ésser que fos la causa de la seva suspensió.

Per ara Biscaia ha comunicat la impossibilitat de desplaçar a cap dels seus homes seleccionats, i encara que dona alguns motius, oficiosament diuen els rotatius bilbaïns que la causa és la de l'estar mancats d'entrenament.

Els periòdics madrilenys han intervingut censurant l'actitud no-denyia, però es dona el cas que, segons hem llegit a la premsa d'aquella capital, resulta que un nucli important d'atletes madrilenys, adherits a la Societat Gimnàstica tampoc volen gaudir de la distinció d'internacional, i han fet públic el seu forfait d'internacional i han fet públic el seu fort-fail.

Catalunya, com és natural, també ha vist seleccionats alguns dels seus millors homes, però segons sabem per boca dels propis interessats, ni Miquel ni Palau no aniran pas a Madrid, per idèntiques causes que els atletes nordenys.

Ara veurem que diuen els nostres federatius, perquè a Catalunya actualment no hi ha cap atleta en forma, i suposem que ja ho deuen saber.

Mentrestant, esperem el que passa i l'actitud dels directius d'aquí i de fora.

TENNIS

Del match de Donòstia

Als resultats que donàvem en la nostra darrera edició cal afegir-hi els dels partits jugats el tercer i darrer dia, els quals donen dos punts a l'equip peninsular, per "forfait" voluntari dels contrincants francesos, la qual cosa manté, de fet, tot quant dèiem en judicar el desenrotllament d'aquest match anual.

Anotem a continuació els darrers resultats tècnics:

Guanya França:

Feret venç Satrustegui, per 7-5, 6-0, 6-2; Danet-Gentien vencen Morales-Satrústegui, per 4-6, 6-2, 6-4, 7-5; Le Besnerais-Barbas vencen Olano-Tejada, per 6-8, 6-2, 3-6, 8-6, 6-2.

Guanya Espanya:

Tejada venç Blanchy, per w. o.; Olano venç Gentien, per w. o.

En resum, França ha guanyat el match, per 9 victòries a 3.

Volem creure que el sisè match França-Espanya es disputarà presentant aquesta darrera el seu millor equip, complet, o bé que s'ajornarà el match. Altra cosa fóra en desprestigi del tennis peninsular.

D. S. G.

* * *

El Barcelona Tennis ha contractat un entrenador per al seu Club. Aquest és Mr. Caillon, entrenador que ha estat de l' Stade Français, Sporting Club i Racing Club, i és el que ha entrenat Lacoste, Brugnon, Féret i molts d'altres.

Mr. Caillon començarà les lliçons el dia 20 d'octubre i un cop acabat el seu contracte amb el Barcelona es reintegrarà al Racing Club de France.

El fútbol es reivindica

La protesta dels setanta representants de clubs

Una representació de setanta Clubs de fútbol s'ha considerat lesionada davant l'ajornament del Campionat de Catalunya de fútbol, i ha presentat un document de protesta... al Govern civil.

Vet aquí un procediment que en ha deixat sorpresos. Fins ara les Federacions i Comitès provincials eren els únics que solien rebre aquesta mena de protestes, però es veu que el caràcter d'universalitat que va adquirint l'esport fa necessària la intervenció dels poders públics.

Sentim v.ament desconèixer els termes del document alludit. En ell deuen ésser detallats, segurament, els enormes perjudicis que hom causa als Clubs esmentats amb aquest intempestiu ajornament. És clar que tractant-se de Clubs d'amateurs, aquests perjudicis deuen ésser purament i exclusivament d'ordre moral, és a dir, tot el que comporta l'esport en el sentit del millorament físic de la massa per mitjà dels exercicis esportius. En aquest sentit algú s'estranyarà que l'Acadèmia de Medicina no hagi estat també invitada a fer valer la seva influència.

De totes maneres, hem de considerar el gest d'aquests setanta representants de Clubs com quicòm arriscat, donat l'ambient que avui es respira. Estem segurs que

si arriba a ésser conegut a Anglaterra, terra de l'esport, hom s'hi farà un tip de riure. Els francesos i els italians potser també hi riuran. Pitjor per a ells.

El millorament físic de la raça és inajornable, i cal celebrar que per restar fidels als sagrats ideals de l'esport els setanta signataris hagin acceptat per endavant totes les conseqüències que la seva actitud tan justificada pugui ajornar.

Als països que hem anomenat, les institucions esportives són les úniques que fins ara estan facultades per fallar en última instància totes les qüestions que afecten a l'esport. Reconeguem, però, llur endarreriment en la matèria, i que la gallardia dels setanta signants és més digna d'admiració que no pas d'altre cosa. Ben aviat els que formaran al seu costat seran legió.

Esperem també que el traspàs d'un règim a l'altre sigui portat a cap sense violències per tal que els que ara riuen es vegin com més aviat millor obligats a entonar el *mea culpa*. Fet i fet l'esport rebrà un impuls enorme el dia que les regles que l'han de regir dimanin de les més altes autoritats dels països bo i tenint llur acolliment a la "Gasetta".

BOXA

Després de la victòria de Gironès damunt Cañizares

Un lot de cinc pesos ploma :: La tasca del boxador :: El "punch" de Gironès i el "punch" de Ruiz :: L'alta noblesa d'un vençut :: Ciclone? Gironès? Ruiz?

Dintre d'un lapse de temps relativament curt hem vist desfilar pel nostre ring els indicutiblement millors cinc pesos ploma amb què avui hom compta a la península: Ciclone, Gironès, Ruiz, Vallespín i Cañizares.

Cadascú pel seu estil i aqueste cinc homes han fet notar sovintament per les seves qualitats pugilístiques amb les quals han aconseguit elaborar uns records que si en tots ells no domina la nota brillant, bé pot dir-se que en conjunt faculterà per formular un judici favorable respecte de la seva vàlua.

Res pot donar millor la impressió de la varietat de l'esperit de la boxa que l'anàlisi de les qualitats tant diferents dels cinc homes esmentats.

Sorpren realment considerar com aquests homes, emprant tècniques i sistemes de lluita completament diferents han arribat per viarany diversos a triomfar plenament de molts dels adversaris que els han estat oposats. Això ens demostra que el desideratium en boxa no consisteix a posseir tal i tal qualitat ni a emmotllar-se estrictament a les regles conegudes, sinó que, contràriament, la tasca del boxador consisteix a avalorar i desenrotllar les pròpies qualitats innates.

Es, doncs, un error creure que perquè un boxador no posseeix una determinada propietat no pot arribar a ocupar un bon lloc entre els millors. Més que el que posseeix una sola qualitat, com és ara el "punch", és de creure que arribarà a ésser el que hom pugui considerar com el millor, aquell que en posseeixi una suma més variada i més considerable. Eficàcia en el cop, resistència, esgrima, blocatge, esquiva, mobilitat, coratge, sang freda, són, junt amb altres de més subtils, però no per això menys decisius, els factors amb l'ajuda dels quals (si és que existissin mitjans infal·libles per apreciar-los) hom podria establir la vàlua exacta d'un home de ring.

Dels cinc boxadors esmentats, la realitat dels fets ens permet ara d'eliminar-ne dos, Vallespín i Cañizares, els quals necessitaran, segurament, o període de temps el suficientment llarg perquè mentre tracten de refer el seu prestigi suara un xic decaigut, nosaltres poguem prescindir d'ells. Els altres tres, Ciclone, Ruiz i Gironès, formen el trio dintre del qual vacillarà un quan temps la supremacia dels pesos ploma peninsulars, ja que encara que recentment Ciclone hagi batut Ruiz i li hagi arrabassat el seu títol de campió, no considerem la victòria del català com a suficientment convincent per negligir la personalitat de Ruiz col·locant-lo en un pla inferior.

Quin dels tres homes del lot esmentat aconseguirà destacar-se clarament? Això és quelcom que els futurs esdeveniments ens ho han de dir. Ciclone, que avui representa l'estrella de major magnitud en aquesta formosa constel·lació, haurà de sofrir dintre un termini breu l'escomesa de Josep Gironès, al qual la seva victòria de dimecres davant Alfons Cañizares assenyala com a un adversari perillósíssim.

Josep Gironès va batre dimecres Cañizares d'una faiso indiscutible, inapel·lable, fins a l'extrem que bastaren tres rounds per a convence's que el seu adversari era respecte d'ell irremeiablement inferior. I si recordem que poques setmanes abans Ciclone amb prou feines si aconseguí batre'l per punts, caldrà convenir que Gironès apareix avui com a superior a l'actual campió.

El match de dimecres va convèncer a tothom que el factor eficàcia és en Josep Gironès quelcom definitiu i irresistible, i davant d'aquesta constatació hom resta perplex respecte de les possibilitats que un Ciclone pugui tenir davant del boxador de Gràcia. Gironès posseeix indubtablement el

"punch" que en les seves mans en lloc del llamp que fulmina en un instant l'adversari, devé una força d'un sorprenent poder corrosiu. Hom s'explica que Ruiz, amb un dels seus cops formidables, arribi a abatere un home musculat i resistent com Cañizares, però que Josep Gironès amb una sèrie de cops a simple vista insignificants, arribi en pocs moments a un resultat semblant, és quelcom misteriós i inexplicable, que si la realitat no ho confirmés semblaria un impossible.

La sang freda i la precisió, ultra el mordent del seu estil foren en el combat que ens ocupa les característiques de la boxa de Gironès, a les quals només poden comparar-se la voluntat de resistir de Cañizares, al qual seria fer-li un gran tort no reconèixer-li per aquest sol fet una vàlua equiparable a la dels millors homes de la seva categoria. I en obliga encara més a consignar-ho així la correcció amb que es comportà. Una conducta semblant honora un esport el mateix que aquell que el practica.

Una sola incorrecció va cometre l'antic campió: fou una paraula ofensiva llançada en el transcurs del combat, d'aquell per a ell inacabable calvari, però al final d'aquella lluita desigual, Cañizares, batut, cec, lamentable, encara tingué forces per anar des del seu recó del ring al del seu adversari per demanar-li perdó per aquella falta.

Clicone? Ruiz? Gironès?

Abans ja ho hem dit, la supremacia dels pesos ploma peninsulars vacillarà un temps entre aquests homes. Quan el resultat d'un combat entre qualsevol dels tres afegixi una nova dada a les que ja posseïm, aleshores comptarem amb un factor decisiu per saber cap a quina banda hem de decantar nos.

Crítica

MUNDIAL SPORT

DISSABTE DIA 3

a tres quarts de deu

Gran vetllada de BOXA

Jack Taylor - Pera

Els altres resultats de dimarts

**Manuel González
conserva el seu títol**

Una decisió errada

La reunió de boxa celebrada dimarts passat a l'Olympia assolí amb el match Puig-González, vàlid per al campionat de Catalunya del pes gall, el seu major èxit. La casca que forniren aquests dos joves boxadors fou, sota tots conceptes, admirable, tant com merescuts els aplaudiments que durant l'encontre i al final els tributà la concurrència.

La voluntat de vèncer es traduí, bon punt sonà el gong anunciant el començament de les repeses, en un simultani atac dels dos homes, que es pot dir que no cessà ni relentiren durant tot l'encontre. Ens trobarem, com ja teníem previst, amb dos pugilistes de condicions diferents: Puig dotat d'unes grans forces de cop i resistència; González en possessió d'una boxa àgil i rapidíssima. La lluita es mantingué ara igualada, ara decantant-se a un cantó, ara a un altre, però al final la ciència de Manuel González s'imposà, i encara que no per molta diferència, i gràcies a la seva actuació dels tres darrers rounds, li fou concedida la victòria.

La tasca de tots dos boxadors fou molt meritòria, i malgrat d'haver fornit Puig un gran combat un dels seus millors combats, cal reconèixer que al final fou el millor el que dels dos adversaris s'imposà.

OLYMPIA DIJOURS: - ALÍS

El match Arnau Sala es caracteritzà per la seva monotonia; Arnau, malgrat dominar gairebé sempre, no es decidí mai a llançar-se a un atac a fons, i això provocà la somnolència dels presents, que deixondí al final la publicació del fall donant Sala vencedor.

Es de creure que els jutges, participant de l'ensopiment esmentat, es dedicaren, durant l'encontre, a passejar la vista per tot arreu menys pel lloc on es trobaven els dos boxadors; en una paraula, l'esmentada decisió fou senzillament un bunyol que no contribuïr a afirmar el prestigi dels jutges, ja prou decaigut.

Pròsper fou declarat batut per Cuenca, i Royo i Sister feren un match nul. A assanyalar, els constants progressos de Pròsper.

La tercera de l'Olympia

Tomàs Tomàs contra Ricard Alís

Casimir Zaragoza contra Tomàs Cola

Si els campions aconseguiren, en la vetllada de la setmana passada a l'Olympia, conservar llurs títols, és possible que Tomàs i Zaragoza, que boxaran dijous al mateix local, no obtinguin el mateix resultat, car els adversaris que hom els ha designat, Alís i Cola, respectivament, es troben actualment en una forma que els ha de resultar molt difícil de superar.

Tots recordem el brillant triomf que obtingué darrerament Ricard Alís damunt Piet Hobin; la premsa internacional se n'ha ocupat extensament, i fins els diaris belgues es demanen si Hobin podrà continuar ostentant el seu títol de campió d'Europa davant l'escomesa de Bosio, el seu challenger italià que per segona vegada ha d'ésser encara amb ell. Es, doncs, inútil insistir sobre els mèrits de Ricard Alís, puix seria repetir la lletania d'elogis que aquests dies li han estat dedicats. Bastarà dir que Tomàs Tomas es trobarà dijous amb un home que en la lluita a distància posseeix una esquerra que obre bretxa i que a més a més esquiva amb una rara precisió; que en el combat d'aprop posseeix un atac que de vegades assoleix el caràcter d'irresistible i que en el cos a cos sap blocar-se admirablement i col·locar a les sortides un uppercut que poques vegades falla.

Cal, doncs, convenir que la tasca de Tomàs devindrà difícilíssima i que no sempre podrà restar indemne a les ecemeses del seu antagonista. Per a ell serà una qüestió vitalíssima procurar allargar el més possible, ja que l'experiència ens diu que Alís és molt més perillós al començament d'un encontre que no pas al final, en forma que si la victòria s'ha de decidir a favor de Tomàs, ha d'ésser de mig combat per avall, que és quan ha de treballar fermament per a obtenir-la.

Anotem, abans de cloure aquestes notes, que tots els pronòstics s'inclinen avui a favor de Ricard Alís, car tothom sap que aquest s'ha revelat suara millor que Piet Hobin, que ha fet fa poc match nul amb Molina, i que Molina knockoutà darrerament Tomàs Tomas en tres rounds. Es lògic, doncs, creure "a priori" que Alís és millor que Tomàs. Els dubtes que respecte d'aquesta apreciació pugui haver-hi seran esvaïts segurament el pròxim dijous.

Tomàs Cola, pel seguit d'actuacions que ha fornit darrerament, sembla a primera vista superior a Casimir Zaragoza, però tanmateix la diferència entre la vàlua dels dos homes no ofereix unes característiques ben definides. Zaragoza és, ha estat, un dels nostres millors lleugers i encara que el que ha fet darrerament no inclina a esperar un canvi radical en els resultats obtinguts, no hi ha res que ens indiqui clarament encara que és un home finit. Avui encara la seva guàrdia resulta difícil de forçar i conserva en les dues mans una precisió i eficàcia dignes d'ésser tingudes en compte. Li falta només al nostre entendre reaccionar amb major rapidesa davant dels atacs contraris o, el que és igual, una franca i decidida voluntat de victòria.

Aquests dos encontres que figuren en la capçalera del programa de l'Olympia, segons pot deduir-se del que hem transcrit, comporten un interès extraordinari, i per si això no fos prou, hi ha tres combats més que acaben d'arrodonir el programa en termes ben apreciats.

AL MUNDIAL SPORT

Veurem, dissabte que ve, Nat. li Pera davant Jack Taylor?

Preguem al lector que no vegi cap reticència en el títol que encapçala aquesta nota. Però les dificultats que han sorgit des que hom intentà fer debutar a Barcelona el simpàtic argentí Natali Pera, justifiquen els interrogants.

El match Taylor-Pera, que fou suspès dissabte passat per no haver pogut el primer fer el desplaçament, ha estat ajornat fins a dissabte que ve. L'espectació entre els aficionats és enorme, car si hom té unes referències un xic vagues del que és i representa el boxador argentí, hom sap que Jack Taylor, vencedor de Batling Siki, malgrat de fer un any que resideix a Europa i d'haver boxat contra els millors pesos forts que han "volgut" boxar amb ell, no ha resultat batut més que una vegada... per desqualificació per cop baix involuntari.

Hom no ignora tampoc que Taylor ha reultat innombrables vegades Pauli Uzcudun i que aquest ha fet sempre el sord, qui sap si a fi d'evitar, com altres asos del ring, la "color line".

Si Pera és realment un home de la talla de Taylor, i el fet que hagi acceptat la lluita sembla voler-ho afirmar, no hi ha pas dubte que els que assisteixin al match de dissabte, si s'arriba a celebrar, presenciaran una lluita que tindrà totes les característiques de la boxa que es practica als Estats Units, o sigui una batalla aferrissada, en la qual la combativitat és portada a un grau extraordinari, que és en definitiva el que el públic no es cansa de demanar, el que no vol pas dir que tingui tota la raó.

Rumor que es confirma**Pauli Uzcudun boxarà altra vegada a Barcelona****Ruiz contra Gironès**

Ja fa alguns dies que coneixíem el projecte dels organitzadors de l'Olympia de presentar novament a Barcelona el formidable boxador basc Pauli Uzcudun, però no volguérem divulgar una notícia que encara no podia donar-se per segura.

Ara que les negociacions estan ja avançades i que únicament manca designar qui ha d'ésser l'adversari del bas, no hem dubtat a esbombar una nova que serà, segurament, acollida satisfactoriament entre els aficionats a la boxa.

Afegim encara que els organitzadors es proposen donar un match Ruiz-Gironès que en aquests moments vindrà com l'anell al dit als que creuen que el boxador de Gràcia serà d'aquí a poc temps l'indiscutible campió peninsular del pes ploma.

LA BOXA A MADRID**Davant d'un públic declaradament hostil, Young Ciclone és desqualificat per cop baix involuntari**

Divendres passat Young Ciclone va fer el seu debut a Madrid davant el boxador oranès Ascensio, un dels millors pesos ploma amb què hom compta avui a França. Els madrilenys no han pogut encara empassar-se que Ciclone arrabassés a Ruiz el títol de campió i això fou la causa que durant el match adoptessin, segons reconeixen alguns periòdics de la capital d'Espanya, una actitud incorrecta i antiesportiva. L'animadversió contra el català, que ja abans del combat era molt gran, augmentà encara quan Ascensio féu fer públic per l'"speaker" que ell, encara que oranès, era fill d'espanyols.

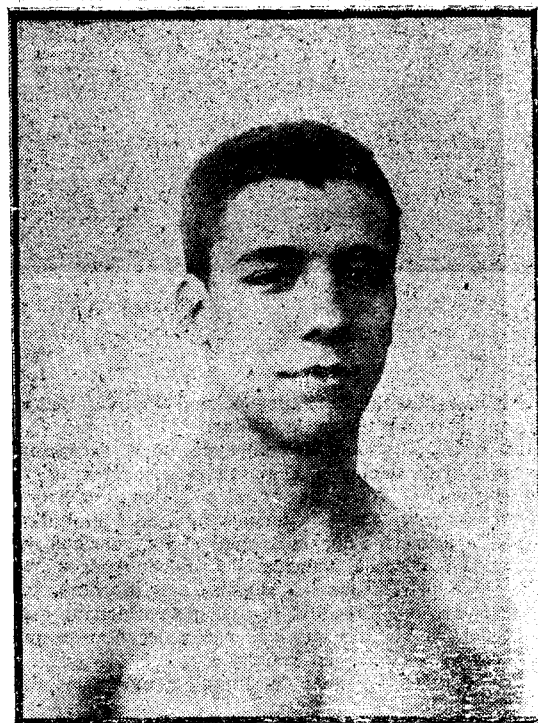
La lluita es desenrotllà, doncs, per part del nostre compatriota, en un pla de desigualtat, del qual restaren perjudicats els mateixos escandalosos, ja que si en lloc d'encoratjar a Ascensio quan semblava que anava a obtenir damunt del nostre compatriota una victòria decisiva s'haguessin mantingut neutrals, potser Ciclone no s'hauria desconcertat ni propinat al seu contrin-

cant el cop baix que posà fi a la lluita inesperadament. Aconsollem-nos que almenys la Premisa madrilenya reconegui que el cop baix fou voluntari.

Durant el primer round de l'encontre Ciclone estigué molt brillant, però en els segon i el tercer prengué diversos cops que acusà clarament i que el col·locaren en una situació de perill.

No havent acabat l'encontre i davant l'actitud del públic, és aventurat treure cap conseqüència d'aquest match. Diguem només que des del punt de vista dels respectius records i del temps que fa que practiquen la boxa, Ascensio és superior al nostre compatriota.

A la mateixa reunió Emili Martínez vencé el nostre Pere Sàez per punts. Llegim, però, a "La Voz" que un fall de match nul hauria estat més d'acord amb la justícia. Vitrià aconseguí fer abandonar a Chenique al segon round; l'ex-campió olímpic va produir una excellent impressió.

MANUEL GONZALEZ
Campió de Catalunya del pes gall que ha reultat Teodor Murall per al títol peninsular de la categoria

Bosicio es campió d'Europa del pes Welter**Piet Hobin no pogué fer el pes**

Tal com havíem pronosticat fa uns dies, Piet Hobin ha perdut el seu títol de campió d'Europa pel pes welter, a la bàscula.

Diumenge era el dia assenyalat per celebrar a Mià el match de campionat entre Hobin i Bosicio, però el combat hagué d'ésser a pes lliure car el pes d'Hobin depassava el límit assenyalat a la categoria dels welters.

El resultat de l'encontre fou match nul.

F. VEHILS VIDAL
2, PORTAL DE L'ANGEL, 2**ÚLTIMS DIES DE LES GRANS REBAIXES**

CAMISES COLOR EXTRA (5 ptes.
» **MADAPOLAM** »

MITGES FIL de ferro a 1'50 parell

MITGES SEDA EXTRA, 3 »

PIJAMES ZÈFIR a 18 ptes.

FUTBOL**Comentari de la setmana**

Heus aquí que va a començar la temporada de futbol i que tothom es disposa a prendre-hi part amb el cos carregat d'illusions, mentre les Juntes dels Clubs fan castells en l'aire sobre les probables puntuacions a assolir.

Un començ de temporada exigeix sempre prendre un tren de marxa progressiu, sense el qual els muscles humans no resistiran pas més que la mecànica dels equips; la temporada és massa llarga perquè, sense una direcció ben pensada, un equip pugui rendir un esforç intensiu continuat.

L'actual fórmula de la reglamentació del joc reclama imperiosament un cap que dirigeixi i uns membres que obceixin. Tal circumstància exigirà que es renunciï a un petit èxit probable per obtenir en canvi un mig èxit segur. No cal pas oblidar que en futbol com en la guerra, és el darrer quart d'hora el que compta. Per què, doncs, fer al principi un esforç considerable si al final va la desfeta amb el defalliment.

El millor serà aquell que haurà conduït científicament la seva barca des del començ fins a la fi, jugant més amb el cap que no pas amb les cames.

* * *

La nova regla de l'off-side, pel que hom ha pogut veure en els darrers partits, no dona encara els seus plens efectes. Defenses i atacants estan tantejant mútuament, com si es prenguessin el pols; dubten encara quin camí han de seguir. Els espectadors, amb la perspectiva de scores elevats, estan contents de la nova regla. Els jugadors, quant a l'esforç físic veuen que han de treballar el doble que abans. Els defenses i els mitjos no poden pas reposar. I el joc dels darrers, encara no ben adaptats al nou sistema, devé

Magnetos Bosch Bugies

però ja més bonic, amb jugades de més art i més tècnica. Els defenses no poden pas negligir cap atac, per més innocent que sembli, perquè corren un greu perill.

Els àrbitres són els que hi han guanyat de debò. La conseqüència de la nova reglamentació és que ja no hi ha més protestes, gairebé, i que els àrbitres poden deixar anar fent. Efectivament, per a hom que conegui el futbol a fons, sembla que pràcticament no hi ha off-side. Ha d'ésser excepcional que un davanter no tingui dos jugadors contraris entre el gol i ell. I l'àrbitre llavors pot gairebé prescindir de la qüestió de l'off-side per vigilar molt millor el joc en si mateix. El primer resultat deu, doncs, ésser bo.

Des del punt de vista de l'offside veiem, però, quina serà l'actitud dels defenses.

Des del punt de vista de l'àrbitratge, caldrà posar al jugador off-side totalment en evidència de tal manera que la seva posició irregular no pugui escapar a l'àrbitre i al jutge de línia. És una qüestió de seguretat general.

Aquesta necessitat es desprèn altrament de les noves exigències del joc. Llavors, més que mai la velocitat adquireix caràcters d'element primordial.

Els atacs, sembla, deuran ésser al contrari del que eren fins ara. Es cercaven extrems dotats de gran velocitat. Actualment, com que podran col·locar-se paral·lelament al back més endarrerit, hauran de guanyar-lo en velocitat, sense permetre que l'altre defensa tingui temps d'intervenir. Abans les seves arrencades s'acabaven amb contrades sobre gol; ara s'hauran d'acabar amb xuts a porta.

A aquesta tàctica, els defenses hi oposaran—és d'esperar—un bloc massís, avançant i reculant alhora i en massa. D'aquesta manera la línia dels defenses es trobarà virtualment doblada i les combinacions dels davanter trobaran una resistència més ferma, un destorb més seriós.

Això, pel que pot desprendre's estudiant teòricament les conseqüències de la nova reglamentació de l'off-side, i pel que s'ha pogut començar de veure en els darrers partits.

Sia com sia, és indubtable que el joc ha d'esdevenir més interessant, perquè no hi haurà les interrupcions d'abans precisament en els moments més culminants de la partida i científicament haurém guanyat molt.

SUPLEX.

La Unió Esportiva de San Andreu bat la de Sans per 3 a 2 :: El match hagué de suspendre's per avalu

Aquest partit constituí el plat fort, diguem-ne, de les grans festes d'inauguració oficial de la Unió Esportiva de Sant Andreu, que tan bons fruits va produint i que ha tingut la virtut d'eleva la moral esportiva de la barriada de Sant Andreu.

Després de les proves ciclistes i les sardanes del matí, i l'apat anunciat, el camp es vegé ple de gom a gom com en dia de solemnitat.

No era per a menys. Hom creia, certament, al Sant Andreu en condicions de plantar cara al fort equip de Sans. Es preveia forta lluita i de resultat dubtós. Els contendents es presentaven animats i tothom estava preparat a entusiasmar-se amb les emocions d'una bella partida de gran fútbol.

Sant Andreu: Naspleda, Solé, Sellarès; Bau Tomàs, Massagué; Molera, Sala, Grau, Arenas i Comas. Sans: Alsina, Perelló, Balasch; Soligó, Gularons, Calvet; Rini, Toni Joan, Martínez, Monleón i Oliveres.

Durant tot el partit la lluita es mantingué viva i la victòria indecisa, la qual cosa féu que tot el partit se seguís amb interès des que començà fins que el senyor Aramburu donà per acabat l'encontre de la manera que després explicarem.

Amb això hom veurà, doncs, que fou un veritable partit de Campionat disputat asprament per totes dues parts. Brillanteses de joc? Hi hagué de tot. El Sans no pogué moure's al seu gust degut a l'estret marcatge al qual el sotmeté el contrari, i tal com avançava el partit hom veia que no calia negligir la ràpida davantera andreuenca.

Poc feia que es jugava, quan d'una manera impen-sada i freda el Sans s'apuntà el primer punt de la tarda. Llavors hom presencià un cas de força de voluntat i tremp dels de Sant Andreu, que s'envalentonaren i es llançaren a cercar l'empat d'una fàisó accelerada.

No hi havia dominadors ni dominats. Per fi, una gran jugada de Comas, hàbilment rematada per un altre davanter, fou l'empat amb el qual finí el primer temps.

GRACIA - SABADELL

Sastre, l'avant-centre del Gràcia, que es mostrà dels més perillosos

ESPANYOL - MARTINENC

Gràcies a la formosa actuació de Prats, el porter del Martinenc, aquest pogué mantenir intacte el marc

Alsina, substitut de l'internacional Pedret, féu verament la competència la titular.

En canvi, Martínez, al centre de l'atac, decepcionà, la qual cosa degueren comprendre els directius del Sans, quan el feren passar al seu lloc d'interior a la segona part, que es començà amb més expectació que a la primera i durant la qual el joc continuà anivellat. La defensa tancada del Sant Andreu, ben secundada pels mitjos i a vegades pels interiors, permeté mantenir el resultat igualat proporcionant esperances d'una victòria que començà a decantar-se quan el Sans va incórrer en penalty.

Des d'aquell moment la lluita prengué un altre caire.

L'empat vingué una altra vegada per mitjà d'un tret col·locadíssim d'Oliveres, creixent l'interès de la lluita; als pocs moments, una rematada superba de Gran, amb el cap, fa apuntar el tercer per al Sant Andreu, que a Alsina li fou impossible de detenir car li entrà per l'angle oposat on ell era.

El Sans troba desagradable aquesta constància dels sang i or i demostra que no vol perdre, i a l'efecte Rini passa a interior i Toni Joan a extrem. El canvi no produeix resultat degut a què la nerviositat s'apoderà d'ells en forma molt pròxima a l'encegament. Perderen la serenitat, i és de doldre, car la interessant partida que portaven a terme els dos contendents només elogis mereixia, i amb la seva actitud semblava demostrar que no sabia perdre, car segurament el Sans, equip envalentonat, devia creure que el Sant Andreu no era equip que sabés guanyar.

En una topada, Perelló agredeix a Grau, l'àrbitre els expulsa i quan el joc ja anava a continuar, la insubordinació i ofensa d'alguns jugadors de Sans vers l'àrbitre, féu que aquest donés per acabat el partit cinc minuts abans d'hora.

La victòria del Sant Andreu, doncs, és legítima, car jugà tant com el seu contrari, el qual no es quedà pas enrera, i encara que hi ha qui diu que el seu joc és simplement d'entusiasme i empena, caldrà que des d'ara hom comenci a dubtar-ne, després de les darreres actuacions amb cercles de primera categoria.

Joc formós el de Solé, i Bau, i Sala, el diable de l'atac, el petit gran davanter: i de Comas, de joc eficient. Joc bell el de l'ala Martnez-Oliveras, a la segona part, la qual féu una bellíssima competició amb els que els marcaven. Bau i Solé.

Joc bonic també el d'Alsina, qui ens sobtà amb jugades d'un estil ben perfecte.

Es de justícia, doncs, retre palmes i homenatges als vencedors de diumenge, que no cal dir s'adjudicaren la cona Jambrina.

Durant el descans els atletes de la Unió Esportiva local feren exhibició de curses de 1.000 metres i marxa.

PERE SOLA

Se'ns informa que a conseqüència dels fets ocorreguts en aquest partit amb intent d'agressió a l'àrbitre es practicaren diverses detencions. És lamentable, per no emprar una frase més dura.

L'Espanyol i el Martinenc fan match nul en un partit sense interès

El resultat d'aquest partit jugat diumenge a camp de l'Espanyol no va pas respondre a les esperances que hom tenia.

En poc temps, és la segona vegada que hem vist jugar el Martinenc, i ens ha decepcionat. Molt temem que aquest equip, si no rectifica la seva composició, en les lluites que s'apropin rebrà moltes desil·lusions. Altrament, de no ésser possible una seriosa rectificació, els caldrà un augment de forma extraordinari.

Diumenge mateix, jugant contra mig equip de l'Espanyol, va demostrar sobradament que no és pas l'equip de la temporada anterior. Sobre tot la ratlla mitja és molt fluixa, car si bé en alguns moments juga amb força entusiasme, no serveix mai els seus davanter amb la precisió deguda. La davantera resulta també molt feble. Els extrems juguen amb molt delit, però en el moment precis de fer la centrada perden massa el temps preparant-se la bala i donen lloc a la defensa contrària a preparar-se degudament. Dels interiors, Barraxina és el bon jugador de sempre, amb força domini de la bala i coneixement de joc, però ens fa l'efecte que no s'entén amb els seus companys. Creixell, l'altre interior, el considerem un jugador poc fet encara. Lakatos, el centre davanter, no es mostra per ara ni ombra del que havia estat.

Si el Martinenc s'aguanta amb l'equip d'avui, pot donar-ne les gràcies a la defensa, car Rodríguez la cobreix divinament, ben secundat per Marín, el qual, si bé té alguna fallada, l'experiència el fa complir degudament.

En Prats, a la porta, s'està mostrant com un dels nostres millors porters. Ell i els defenses fan un tercet ben digne del Martinenc. A aquest jugador esperem de veure'l jugar el propi camp, per tal de confirmar els nostres bons auguris.

De l'Espanyol seria perdre el temps fer-ne un comentari per l'actuació de diumenge; no solament perquè és la primera vegada que ha actuat després de la seva llarga absència, sinó també per la mancança de bona part dels seus titulars.

En la primera part del partit els realistes van portar uns atacs força bonics, que van servir perquè Prats demostrés les seves dotes de porter, salvant un bon cop de Mauri i un xut fortíssim de Padron. Aquests atacs es varen repetir sovint durant aquesta part, contrarestat de tant en tant per atacs isolats de la davantera martinenc, desfets sempre per Saprissa, molt encertadament. En un d'aquests atacs de l'equip vermell, Lakatos va tenir una ocasió magnífica i segura per entrar la bala dintre la xarxa contrària, ocasió que no va saber aprofitar.